

“Tanrım, gülleri ve sessiz harfleri koru”.

İbrahim Tenekeci

sessizliğin en derin kuyusuna düşmüş bir taş ile başladı hikaye. bir kuyunun taşı bir taşın kuyusu birbirine sessiz bir lisan ile anlatırdı anlatılması gerekeni. birbiri ardınca geldiği zannedilen sessiz günlerden bir tanesiydi o gün yani her gün; yani her günün o günden farksızlığını ve o günün her günden farksız olmayacağını mühürleyen bir gündü. ayakkabılarını bağlayışına sessizlik hakimdi, sessiz bir bağcıkla doluyordu ayakkabısını sağdan sola, soldan sağa -doğrusu sessizliğin bir yönü var mıydı onu da merak ediyordu - merdivenleri adımlayışı sessiz sessizdi, dışarı çıktığında ya kapı çarpmamıştı, ya da sessizlik buna engel olmuştu. yürümeye başladı sessizliğin yuttuğu caddede, bir yere gider gibiydi, bir yer onu çağırıyormuş gibi. içinden sessiz sessiz ıslık çalıyordu, belki de sessizlik çalıyordu tüm ıslıkları o ise susuyordu. ana cadde kalabalıktı ama sessizdi, sessizlikten kar yağıyordu sanki, hızla giden arabalara zincirler takılmıştı, sessizlik zincirleri. sükût üşütüyordu insanları, arabaları, arabaların içindeki insanları, insanların içindeki arabaları. bakındı insanların yüzlerine ve yüzlerin insanlarına. ne kadar sessizdi insanların çehreleri diye geçirecekti içinden eğer içinden çıkabilseydi kendinin. adımlıyordu düşünceleri ayaklarıyla birlikte, yanyana gidiyorlardı, yanyana geliyorlardı, insanlar. küçük bir çocuğun elinden bin bir iskambil kağıdı çıkararak bir hokkabazın ellerine baktığı gibi hayret ile ellerine ve elleri arasındaki kağıda baktı. bakmış olmak için bakmıştı, tanımadığı bir insanın yüzüne bakılan bir bakışla, gözleri arasında bir yol gibi gidip gelen o sessizliği adımlayabilmek içindi bakmak. duraksadı duraksamayan sessizliği ile, severdi çünkü duraksamayı uzun bir yolda, uzun bir yolun sessizliğinde, kedileri sevdiği gibi. kediler sessiz harfler arardı çöplüklerde, çocukluğundan beri inanmıştı buna, o yüzdendir ki kedi gördü mü dayanamazdı, bir markete koşar bir kabın içine cebindeki tüm sessiz harfleri doldurur üzerine süt ekleyip koyardı önlerine. saatlerce başını okşardı onların sessiz sessiz ve çöplerde bulamadıkları harfleri sorardı onlara. kâğıt ve kedi, kâğıttan kediler; düşüyordu düşünden, düşündü, durdu. kolunda bir saati vardı, gözünün ucu akrep ile yelkovan arasına sıkıştı bir anda. zaman -sız bir sessizlik ile bir şeyler anlatmaya çalışıyordu; iki eli vardı her sessizliğin ve anlaşılmayan tıkırtıları. bir kelimenin sonuna -sız ve -siz eklemek ne ağır geliyordu doğrusu, varlık ve yokluğu üst üste biriktirmek, yok kılmak. oysa ne çok vardı, kar. hızlanmıştı çünkü bilmeyiş hızlandırıyor her şeyi, insanı, eşyayı. o karşı konulması mümkün olmamış ve olmayan hız ile gelmişti insanların toplanıp metal atlara bindikleri yere. hiç yerde olmayı sevmemişti, hiçbir yerde olmayı. gözü hep gökтейdi, gök hep gözünde maviye bürünüyor, mavi üstüne siniyordu sakın ve duru bir gök gibi. kuşlar da derdini anlatamıyor diye fısıldadı eliyle bir diğer eline. bir serçe ürkekliği ile göz gezdirdi cevapları yarım doğuran sorularına çare olabilecek birisi için. nereye gidiyordu bunca insan, bunca insan nereden geliyordu, neden bunca adres vardı, bunca adresi nereden biliyordu bunca insan. kurak bir çöle düşen yağmur katrelerinin ardı ardına düşüp buharlaşması intiharını andırıyordu aklına yağın bu sorular. adres, soru, cevap yansımalıydı birisinin yüzüne. omuzuna dokundu omuzundan habersiz birisinin, elindeki kağıdı göstererek. bir şey demeden durdu, bir şey denmeden karşısında duruldu. omzundan habersiz omuzlara dokunarak geçti bir zaman, gel zaman, git zaman, dur zaman... öğrenebilmişti adresi, yolu, yolu adres adres eden şeyi. insanları ardı ardına çizen bir çizginin en son sırasına giriverdi ve her sıranın sonunda olduğu gibi bir kapıdan geçiş bir yolculuğa çıkış. sarsıntı, hareket edebilen bir yerin yerinden kopuşu. televizyona dalgın dalgın bakan gözlerin bakışı vardı camlara doğru ve sesi kısılmış bir televizyonun görüntüsü ile sarılmıştı her şey.

ellerinin dili bağlanmıştı bir kayışa bedenini sabit kılabilmek için. her sarsıntı ile bir cümle düşüyordu ellerinden yere. “susmak yalnızlığın ana dilidir” diyordu cümlelerden şiir yontmuş adam. ya susmak istemeyiş neydi, bir imla hatası mıydı, devrik bir cümle mi, bir başka lehçe mi ya da başka bir dil... ellerinden dökülen cümleler ile dolduruyordu sessizliğin boşalttığı yerleri. ama boşluk öylesine büyüyordu ki, bir dış ve bir iç boşluğun ortasında ve en dolu yerinde kendini buluyordu. buluş, kayboluş, oluş. sahi kaybetmek değil miydi bulmayı gerektiren ve kaybolmak sahip olunan bir şeyin yok olmasından ibaret değil miydi. zihninin içerisinde biteviye dönen bir soruydu bu, bir otobüsün tekrar tekrar uğraması gereken duraklarına benzeyen; benzeyen ve öyle olan. şeffaf bir sessizliği delen bakışları iç boşluktan dışa doğru yönelmişti. yol kısalıp gidiyordu, az kaldığını düşündü varacağı yere. gözleri iç boşluğa doğru çevrildi ve kalabalık bir sessizliğin vücudundan geçip durak isimlerine doğru akıverdi. duraklar. durmaksızın ilerleyemiyordu insan ve her tezat hareketi doğuruyordu. sesin varlığı sessizliğe gebe kalıyordu yokluğunda. insanların dudaklarına ve gözlerine dikmişti gözlerini, anlamaya çabalıyordu yaşantılarını, dillerini, böyle canla başla anlatmaya çabaladıklarını. susuyor olan insanları daha yakın buluyordu kendine. susuyordu insanlar. o da susuyordu. sessizlik önü kesilmez bir susuzluk bırakıyordu ruhunda. bir sesin pınarına yaklaşıp dilini dayamak istiyordu ve kana kana içmeyi avuçlarıyla. gelmişti. öyle zannediyordu. susuyordu. yürüyordu. susuyordu. bir bakkala uğradı, bir şişe su aldı, belki de almayı istediği daha ne çok şey vardı satıldığını bilseydi eğer. susuyordu. elinde bir şişe su vardı. içmedi. kediler, kâğıt. kâğıda bir şeyler yazıp kedilerin önüne koydu. karşısına baktı, tabelada yazan isim ile kâğıttaki birbirine uyuyordu. sevindi. bulmak sevindiriyordu insanı onca kaybolmuşluğunun içinde. fabrikaya doğru uzanan taşermiş bir yolu geçti. fabrikaya girdi. katları, odaları ve hayatı birbirine bağlayan merdivenleri çıktı. göz göze geldi herkesi gözleyen bir adam ile, bin bir taşa gebe kıldığı gözleri kuyulaştı oracıkta. adamın dudakları bir tsunami gibi yıkmaya çalışıyordu sessizliği, sessizlik surlar ile çevrili bir şehir gibi yıkılmaksızın ayakta kalıyordu. göz göze geldiler, göz göze gittiler. dudakları kıpırdadı, dilinden sessiz sessiz bir şeyler döküldü kuyuya.

*bir iş günü sabahı yeni başlayacağı işi için yola koyulmuş işitme engelli bir kardeşin halini hikâye eden kendi iç sesinin anlattıkları.

Yazan: Muharrem Yeni

Kısa Özgeçmiş:

1985 İstanbul doğumluyum mütercim-tercümanlık ve İngiliz dili ve edebiyatı mezunuyum. Karşılaştırmalı edebiyat alanında yüksek lisans eğitimimi sürdürmekteyim. Kayseri’de öğretmenlik yapmaktaydım, şuanda bir süreliğine görevime ara vermiş bulunmaktayım.
Not: Yazdığım üründe herhangi bir hata bulunmayıp biçem olarak o şekilde yazıldığını bilgilerinize sunarım.